

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 38EK/582/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121249918
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radovan Greško
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6121249918.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného 1/ JC.. T. T.Á., V.: XX.X.XXXX, R. XXXX/XX, XXX XX P. P., oprávneného 2/ S.. O. T., V.: XX.X.XXXX, R. XXXX/XX, XXX XX P. P., oprávneného 3/ I. R., V.: XX.XX.XXXX, T. XXXX/XX, XXX XX P. P., proti povinnému: J.. Y. Y., V.: XX.X.XXXX, R.A. XXXX/XX, XXX XX P. P. zast.: Advokátska kancelária POLÁČEK & partneri s.r.o. IČO: 47 257 032, so sídlom Dlhá ulica 2039/6, 974 05 Banská Bystrica, o vymoženie 49 790,88 EUR s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Marko Rus, so sídlom exekútorského úradu Železničná 257/19, 050 01 Revúca, IČO: 37 951 416, pod číslom XXXEX XXX/XX, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie **z a m i e t a**.
- II. Povinný voči oprávneným **n e m á** nárok na náhradu trov konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie.
- III. Oprávnení voči povinnému **n e m a j ú** nárok na náhradu trov konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený 1/, oprávnený 2/ a oprávnený 3/ (ďalej spoločne ako „oprávnení“) sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 16.2.2021 domáhali od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 47 790,88 Eur na podklade exekučného titulu - Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. XXC/XX/XXXX-XXX zo dňa 6.4.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 2.7.2011 a vykonateľnosť dňa 18.7.2011 (ďalej aj ako „exekučný titul“).
2. Poverením zo dňa 25.3.2021 Okresný súd Banská Bystrica poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora: JUDr. Marko Rus, so sídlom exekútorského úradu Železničná 257/19, 050 01 Revúca, IČO: 37 951 416, ktorý exekúciu vedie pod sp. zn. XXXEX XXX/XX.
3. Súdny exekútor dňa 20.4.2021 postúpil súdu na rozhodnutie návrh povinného na zastavenie exekúcie. Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že povinnému bolo dňa 25.3.2021 doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Povinný doručil poverenému súdnemu exekútorovi podanie vo veci samej - návrh na zastavenie exekúcie dňa 31.3.2021.
4. Povinný prostredníctvom právneho zástupcu v návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že navrhuje zastaviť exekúciu z dôvodu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Povinný uviedol, že na rovnakom exekútorskom úrade je vedená exekúcia tých istých oprávnených proti povinnému pod sp. zn. XXXEX XXX/XX, pričom v zásade sa jedná o obdobný skutkový a právny stav a je pre povinného nepochopiteľné, prečo oprávnení požiadali o vydanie poverenia, keď sú im známe okolnosti, ktoré podľa názoru povinného vylučujú vedenie exekúcie proti pôvodnému dlžníkovi - povinnému. V ďalšom uviedol, že v danej právnej veci na strane povinného nie je dostatok pasívnej vecnej legitímácie a teda nie je v zmysle § 35 Exekučného poriadku účastníkom tohto konania a ani povinným v tomto exekučnom konaní. Ďalej prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, cit.: „V danom konkrétnom prípade totiž ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie a vydaním poverenia došlo k zmene osoby povinnej z predmetného exekučného titulu a to na základe Zmluvy o predaji podniku s účinnosťou od 01.09.2020. Uplatnená pohľadávka vyplýva zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone advokátskej činnosti,

teda v zmysle obchodného zákonníka pri prevádzkovaní podniku. Náš klient ukončil podnikateľskú činnosť - výkon advokátskej činnosti, ako fyzická osoba a ani do budúca už nemieni vykonávať advokáciu ako fyzická osoba. Advokáciu ďalej vykonáva prostredníctvom D. Q.I. Y. & Y., T..I..N., S.: XX XXX XXX, T. T. E. C. XXXX/X, XXX XX P. P. Z výkonu advokátskej činnosti, ako fyzickej osoby, má však určité nevysporiadané pohľadávky ako aj záväzky, ktoré sa rozhodol previesť zmluvou o predaji podniku alebo jeho časti na tretiu osobu. Preto dňa 31.8.2020 uzatvoril v zmysle § 476 a nasl. Obch. z. s obchodnou spoločnosťou R. I. T..I..N., S.: XX XXX XXX, T. T. E.Á. C. XXXX/X, XXX XX P. P. zmluvu o predaji podniku a to s účinnosťou od 1.9.2020. Podľa tejto zmluvy, okrem iného, na kupujúceho prešli všetky práva aj záväzky z prevádzkovania podniku a teda výslovne aj záväzok z tohto vzťahu, ktorý je predmetom tejto exekúcie. Vzhľadom na uvedené v tomto konaní nie je už pasívne legitimovaný.“ Preto povinný navrhol exekúciu zastaviť.

5. Oprávnený 1/ s návrhom na zastavenie exekúcie podaným povinným nesúhlasil, pričom uviedol, že o existencii Zmluvy o predaji podniku povinný oprávnených neinformoval, táto skutočnosť im nebola oznámená ani spoločnosťou R. I., T. I. N. pričom prvýkrát sa oprávnení o uvedenej zmluve dozvedeli až zo žiadosti súdneho exekútora o poskytnutie súčinnosti v rámci exekučného konania. Oprávnený 1/ v ďalšom uviedol, cit.: „Po oboznámení sa s obsahom J. Y. podaného návrhu na zastavenie exekúcie a s obsahom predloženej Zmluvy o predaji podniku uvádzam, že takéto konanie J. Y. Y., ktorý mi ako advokát reálne spôsobil škodu, a ktorému som spolu s ostatnými veriteľmi poskytol absolútne nadštandardné možnosti vysporiadať jeho dlhy mimo exekúcie, považujem za absolútne nedôstojné advokáta, ale aj za konanie minimálne hraničiace s naplnením znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa.“ Ďalej uviedol, že vyslovuje pochybnosť, či zmluva o predaji podniku je vôbec platným právnym úkonom. Oprávnený 1/ poukázal, že exekučným titulom bol zaviazaný povinný ako fyzická osoba; že zmluvu o predaji podniku J. Y. Y. uzatvoril po tom, ako bol zo strany oprávnených informovaný o tom, že idú podať návrh na vykonanie exekúcie; povinný zmluvu uzatvoril s kupujúcim, so svojou spoločnosťou s ručením obmedzeným, pričom táto spoločnosť podľa verejne dostupných informácií nemá žiadny majetok a nemá takmer žiadny príjem, a teda je zrejme, že vymožitelnosť akejkolvek pohľadávky od tejto spoločnosti je nulová; uvedenou zmluvou sa povinný snaží zbaviť a svojho záväzku voči oprávneným, resp. zmať možnosť vymoženia ich pohľadávky. Podľa názoru oprávneného 1/ je predmetná zmluva o predaji podniku absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor s dobrými mravmi, resp. pre rozpor so zásadou poctivého obchodného styku. Oprávnený 1/ súčasne uviedol, že ak by aj pripustil, že predložená zmluva o predaji podniku je platná, nepochybné je, že povinný za záväzky, ktoré predmetnou zmluvou previedol na kupujúceho, ručí, a preto podmienky pre zastavenie exekúcie splnené nie sú.

6. Súdny exekútor predložil návrh povinného na zastavenie exekúcie súdu na rozhodnutie, k návrhu povinného uviedol, že s týmto nesúhlasí.

7. Súd výzvou zo dňa 7.7.2021 vyzval povereného súdneho exekútora na poskytnutie súčinnosti, a to na zaslanie: upovedomenia o začatí exekúcie, kópie poštovej doručky súvisiacej s prevzatím upovedomenia o začatí exekúcie povinným, dokladu o odoslaní návrhu na zastavenie exekúcie, z ktorého bude zrejme, kedy povinný podal návrh na zastavenie exekúcie, zmluvy o predaji podniku, ktorá mala tvoriť prílohu návrhu na zastavenie exekúcie, plnomocenstva udeleného povinným pre Advokátska kancelária POLÁČEK & partneri s.r.o. Poverený súdny exekútor na výzvu súdu reagoval jeho podaním zo dňa 21.7.2021.

8. V zmysle § 61k odsek 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov („ďalej len Exekučný poriadok“) Súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

9. V zmysle § 61k odsek 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

10. V zmysle § 61k odsek 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po podaní

predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

11. V zmysle § 61k odsek 5 Exekučného poriadku, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

12. V zmysle § 61l odsek 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

13. V zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

14. V zmysle § 34 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

15. V zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

16. V zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné, je neplatný.

17. V zmysle § 38 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, neplatný je právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony.

18. V zmysle § 38 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, takisto je neplatný právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou.

19. V zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

20. V zmysle § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

21. V zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, predĺžený je ten, kto je povinný viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu, má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku. Pri stanovení hodnoty záväzkov a hodnoty majetku sa vychádza z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom, ktorý má pred účtovníctvom prednosť a prihliadne sa aj na očakávateľné výsledky ďalšej správy majetku, prípadne očakávateľné výsledky ďalšieho prevádzkovania podniku, ak možno so zreteľom na všetky okolnosti odôvodnene predpokladať, že bude možné v správe majetku alebo v prevádzkovaní podniku pokračovať. Do sumy záväzkov sa nezapočítava suma záväzkov, ktoré sú spojené so záväzkom podriadenosti, ani suma záväzkov, ktoré by sa v konkurze uspokojovali v poradí ako podriadené pohľadávky.

22. V zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 595/2003 o dani z príjmov, pri zisťovaní základu dane alebo daňovej straty sa vychádza

a) u daňovníka účtujúceho v sústave jednoduchého účtovníctva alebo u daňovníka, ktorý vedie evidenciu podľa § 6 ods. 10 alebo ods. 11, z rozdielu medzi príjmami a výdavkami,

b) u daňovníka účtujúceho v sústave podvojného účtovníctva z výsledku hospodárenia,

c) u daňovníka, ktorý na základe povinnosti podľa osobitného predpisu vykazuje výsledok hospodárenia v individuálnej účtovnej závierke podľa medzinárodných štandardov pre finančné výkazníctvo, z tohto výsledku hospodárenia, upraveného spôsobom ustanoveným vo všeobecne záväznom právnom predpise vydanom ministerstvom, alebo z výsledku hospodárenia, ktorý by vyčíslil, ak by účtoval v sústave podvojného účtovníctva, pričom na účely zistenia tohto výsledku hospodárenia je povinný viesť evidenciu v rozsahu a spôsobom ustanoveným pre sústavu podvojného účtovníctva a uchovávať ju podľa osobitného predpisu; ak pri zisťovaní základu dane daňovník uplatnil postup, pri ktorom sa vychádza z výsledku hospodárenia vykázanom v individuálnej účtovnej závierke podľa medzinárodných štandardov pre finančné výkazníctvo upravenom spôsobom ustanoveným vo všeobecne záväznom právnom predpise vydanom ministerstvom, takto uplatnený postup je daňovník povinný uplatňovať aj v nasledujúcich zdaňovacích obdobiach,

d) u daňovníka s obmedzenou daňovou povinnosťou [§ 2 písm. e)], ktorý nemá povinnosť viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu a nerozhodne sa postupovať podľa písmena a) alebo písmena b), z rozdielu medzi príjmami a výdavkami, ak tento zákon neustanovuje inak.

23. V zmysle § 17a ods. 1 zákona č. 595/2003 o dani z príjmov, daňovník, ktorý predáva podnik alebo jeho časť (ďalej len „daňovník predávajúci podnik“) a ktorý zisťuje základ dane podľa § 17 ods. 1 písm. a), zahrnuje do základu dane príjem z predaja podniku alebo jeho časti v dohodnutej kúpnej cene a) zvýšenej o záväzky prevzaté daňovníkom kupujúcim podnik a o nevyčerpané rezervy [§ 20 ods. 9 písm. b), d) až f)],

b) zníženej o hodnotu záväzkov vzťahujúcich sa na výdavky, ktoré ak by boli uhradené pred predajom podniku alebo jeho časti, boli by u daňovníka predávajúceho podnik daňovým výdavkom, o zostatkovú cenu predávaného hmotného majetku a nehmotného majetku a o hodnotu pohľadávok, ktoré by sa pri inkase nepovažovali za zdaniteľný príjem,

c) zníženej o zostatkovú hodnotu aktívnej opravnej položky k nadobudnutému majetku alebo zvýšenej o zostatkovú hodnotu pasívnej opravnej položky k nadobudnutému majetku.

24. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému doručené dňa 25.3.2021. Súdnu exekútorovi bolo dňa 31.3.2021 doručené podanie povinného - návrh na zastavenie exekúcie. Súd konštatuje, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote v zmysle § 61k odsek 2 Exekučného poriadku, a preto takto podaný návrh na zastavenie exekúcie má odkladný účinok.

25. Súd zároveň dáva do pozornosti skutočnosť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v návrhu na zastavenie exekúcie, a preto sa súd nezaoberal všetkými tvrdeniami povinného uvedenými v návrhu na zastavenie exekúcie, ale iba tými, ktoré považuje za rozhodujúce pre posudzovanie návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

26. Súd vo všeobecnosti konštatuje, že každý, voči komu bolo vydané riadne, právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu alebo iného orgánu, je povinný ho rešpektovať a v súlade s výrokom v ňom obsiahnutom sa tak správať, a to pod hrozbou exekúcie tak, ako o tom bol v exekučnom titule poučený i povinný. Pokiaľ povinnosť uloženú exekučným titulom povinný dobrovoľne nespĺnil, má v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky oprávnený právo toto plnenie vynútiť prostredníctvom súdneho exekútora, a to podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Účelom exekučného konania je teda nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť nárok oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, a dobrovoľne sa nespĺnil. Základnou vlastnosťou, ktorú musí mať každý exekučný titul bez ohľadu na jeho druh, je vykonateľnosť. Vykonateľnosťou sa vo všeobecnosti rozumejú účinky (vlastnosti) rozhodnutia umožňujúce núteným spôsobom, aj proti vôli povinného, realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola dobrovoľne splnená. Vykonateľnosť exekučného titulu sa skúma ex offa, a to tak z formálnej stránky, ako aj zo stránky materiálnej. Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu sú rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti spôsobuje neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania. Súd je v exekučnom konaní v ktoromkoľvek štádiu povinný skúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, ako aj zhodu návrhu na vykonanie exekúcie s exekučným titulom, a to nielen v štádiu preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku (za účelom vydania poverenia na vykonanie exekúcie), ale aj za účelom zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť z dôvodu podľa § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, alebo taktiež aj v prípade, keď by došlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie, pre zistenie dôvodu na zastavenie exekučného konania podľa § 61k ods.1 Exekučného poriadku, a to aj bez návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

27. V ďalšom súd uvádza, že návrh na zastavenie exekúcie predstavuje inštitút procesnej obrany povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorého účelom je zastavenie exekúcie v prípadoch vymedzených Exekučným poriadkom. Procesne legitimovaným na podanie návrhu na zastavenie exekúcie súdom je povinný. Exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. V zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku musí byť návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Inštitút návrhu na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom proti exekučnému titulu. Návrh na zastavenie exekúcie je podaním vo veci samej a okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj vymedzenie dôvodov, pre ktoré má byť podľa povinného exekúcia zastavená. Súd v exekučnom konaní je viazaný exekučným titulom, na podklade ktorého je vedené exekučné konanie a exekúcia v ňom prebiehajúca. Ustanovenie

§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Povinný musí uviesť okolnosti, ktoré podľa neho po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Prostredníctvom tohto procesného inštitútu má povinný možnosť namietat' všetky skutočnosti dôvodiacie zastavenie exekúcie, pritom ide najmä o tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré sú povinnému známe ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie.

28. Súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a priloženými dôkazmi mal za preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinný povinnosť uvedenú vo výroku exekučného titulu nesplnil. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 16C/31/2010-116 zo dňa 6.4.2011 nadobudol právoplatnosť dňa 2.7.2011 a vykonateľnosť dňa 18.7.2011 Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu v súlade s § 45 ods. 1 a § 48 Exekučného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že exekúcia a aj exekučné konanie sa začali dôvodne.

29. Súd vo vzťahu k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uvádza, že tento považoval za nedôvodný, pričom poukazuje na nasledovné: Povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že v tomto exekučnom konaní už nie je pasívne vecne legitimovaný, a to z dôvodu, že uzatvoril zmluvu o predaji podniku (ďalej aj ako „zmluva“), ktorou na kupujúceho prešli všetky práva aj záväzky z prevádzkovania podniku. Súd preskúmal predloženú zmluvu a z jej obsahu zistil, že dňa 31.08.2020 uzavrel povinný zmluvu medzi ním ako predávajúcim a spoločnosťou R. I. T. I. N. T. T. E. XXXX/X, XXX XX P. P., S.: XX XXX XXX, zastúpenou J. Y. Y., konateľom, ako kupujúcim, predmetom ktorej bol v zmysle článku II ods. 1 prevod celého podniku - vlastníckeho práva ku všetkým veciam, iným právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžia prevádzkovaniu podniku, a to od začiatku prevádzkovania právnych služieb až ku dňu nadobudnutia účinnosti zmluvy. V zmysle ods. 1 písm. a) toho istého článku zmluvy kupujúci na seba prevzal i záväzky vyplývajúce z právoplatných a vykonateľných rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica v sporoch vedených J. T. T. a spol. (t. j. aj oprávnených) proti predávajúcemu (povinnému) o náhradu škody, ktorú im spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie; súdne spory vedené pod č. k. XXC/XX/XXXX zo dňa 21.7.2010 a č. k. XXC/XX/XXXX zo dňa 6.4.2011. V ďalšom z článku II ods. 6. druhej vety zmluvy vyplýva, že predmetom prevodu nebola dokumentácia klientov, ktorá bola už predmetom prevodu na Advokátsku kanceláriu Y.Á. & Y. s. r. o., S.: XX XXX XXX, T. T. E. XXXX/X, XXX XX Banská Bystrica. V zmysle článku II. ods. 8 zmluvy, predmetom prevodu podľa zmluvy nie je výkon osobitnej podnikateľskej činnosti - poskytovanie právnych služieb podľa zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o oznamovaciu povinnosť o prevode podniku v súlade s § 477 ods. 4 Obchodného zákonníka, tú mal podľa článku II bod 7. zmluvy kupujúci vo vzťahu k veriteľom a predávajúci vo vzťahu k dlžníkom.

30. Súd uvádza, že v zmysle § 476 Obchodného zákonníka zmluvou o predaji podniku sa predávajúci zaväzuje previesť na kupujúceho vlastnícke právo k veciam, iné práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžia prevádzkovaniu podniku, a kupujúci sa zaväzuje prevziať záväzky predávajúceho súvisiace s podnikom a zaplatiť kúpnu cenu. Je teda zrejmé, že uvedeným zákonodarca sledoval oprávnenie predávajúceho predať podnik, resp. jeho časť kupujúcemu, pričom účastníkmi zmluvy, ako z uvedeného vyplýva, sú predávajúci a kupujúci. Predávajúcim bude spravidla podnikateľ, pretože podnik môže patriť len podnikateľovi, i keď nie je vylúčené, že predávajúcim bude aj nepodnikateľ. Napríklad fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, môže požiadať o zrušenie oprávnenia na podnikanie a následne táto osoba odpredá svoj podnik (In: Patakyová M. a spol., Obchodný zákonník. Komentár. 4. vydanie, Bratislava: C. H. Beck, 2013, s. 1354)

31. Zmluva o predaji podniku je absolútnym obchodom, t. j. bez ohľadu na povahu účastníkov sa záväzkové vzťahy spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 6 Obchodného zákonníka). Súd však zároveň i v súlade s ustanovením § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, ako i v súlade s tým, že Obchodný zákonník je špeciálnym predpisom (lex specialis) vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka ako všeobecného právneho predpisu (lex generalis), poukazuje, že ustanovenia Občianskeho zákonníka sa budú aplikovať za situácie, kedy niektoré otázky Obchodný zákonník upravuje len čiastočne, resp. vôbec. V súlade s uvedeným je potom na mieste poukázať na stanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého

výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Predmetné ustanovenie v občianskom práve zakotvilo zákaz zneužitia práva subjektívnych práv.

32. Súd zároveň konštatuje, že už v rímskom práve bola zakotvená zásada *nemo turpitudinem suam allegare potest*, čo znamená, že nikto nesmie mať prospech z vlastného nepoctivého správania. Pod nepoctivým správaním v tomto univerze úvahy treba rozumieť také správanie sa subjektov práva, ktoré síce nachádza oporu v platnom práve, avšak tvrdé uplatňovanie takýchto práv nie je slušné vo vzťahu k ostatným adresátom a recipientom právnej úpravy. Zákaz zneužitia práva teda predstavuje istý materiálny korektív k príliš formalistickému výkladu zákonného textu, ktorý by v konečnom dôsledku poškodzoval práva (prípadne oprávnené záujmy) iných (In: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 42). I v zmysle ustálenej judikatúry sa zneužitie práva definuje nasledovne: ak by účelom výkonu práva nebola realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov, ale snaha výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu (Ústavný súd ČR, IV. ÚS 195/2012-66). Vo všeobecnosti sa zákaz zneužitia práva definuje ako „taký výkon subjektívneho práva, či interpretácia objektívneho práva, ktoré sú v rozpore s jeho účelom, i keď nie v rozpore s objektívnym právom, či znením právnej normy. Ide o situáciu, keď spolu súťažia dve interpretačné kritériá: jazyková interpretácia proti teleologickej interpretácii právnej normy, pričom uznať zneužitie práva znamená uprednostniť účel pred samotným znením normy a odmietnuť formalistický prístup“. V právnej metodológii sa rozlišuje medzi subjektívnou a objektívnou teleológiou. Subjektívna teleológia sa zaoberá účelom, čo zamýšľal zákonodarca pri tvorbe právnej normy, naproti tomu objektívna teleológia skúma otázku účelu, a teda ktoré účely sú objektívne správne, ktoré je rozumné sledovať. V oboch prípadoch by sa mal v zisťovaní účelu aplikovať princíp ústretovosti, t.j. že právo by sa malo interpretovať čo najbližšie objektívnemu verejnému záujmu (Ústavný súd Slovenskej republiky, IV. ÚS 388/2018-21).

33. Zákaz zneužitia subjektívnych práv tak v súkromnom práve predstavuje právny prostriedok, prostredníctvom ktorého možno ovplyvňovať proces a spôsoby realizácie subjektívnych práv, pričom sa ním určujú limity výkonu subjektívnych práv najmä v prípadoch, keď nie sú jednoznačne a presne ustanovené zákonom, alebo pri strete/kolízii záujmov jednotlivca a spoločnosti hrozí, že by sa v dôsledku neobmedzeného uplatnenia subjektívnych práv v konkrétnom prípade mohla prekročiť miera spoločenskej, a tým aj právnej únosnosti a súčasne, že takéto správanie nositeľa subjektívneho práva by mohlo spôsobiť ujmu iným osobám. Ide teda predovšetkým o ohraničenie takého správania nositeľa subjektívneho práva, ktoré je právom dovolené a smeruje k výsledku sledovanému objektívnym právom, od nedovoleného správania subjektu a k ustanoveniu právnych následkov pre osobu prekračujúcu pri realizácii subjektívnych práv hranice dovoleného. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má charakter generálnej klauzuly, lebo sa týka zásadne všetkých subjektívnych práv, pričom v prípade naplnenia predpokladov v ňom uvedených, a súčasne ak výkon práva spočíva v právnom úkone, uplatní sa mechanizmus ustanovenia § 39 a takýto právny úkon je pre rozpor s dobrými mravmi, resp. pre odporovanie zákonu alebo jeho obchádzanie, neplatný. Súčasne, vzhľadom i na subsidiárny vzťah Občianskeho zákonníka k Obchodnému zákonníku zásadne platí, že ak výkon práva v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka spočíva v právnych úkonoch a ak sa dostane do rozporu s dobrými mravmi, právna sankcia vyjadrená v § 39 Občianskeho zákonníka je právne relevantná aj pre obchodnoprávne vzťahy. Okrem toho Obchodný zákonník obsahuje špeciálne ustanovenie vzťahujúce sa iba na oblasť obchodnoprávných vzťahov. Ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka zakotvuje, že taký výkon práv, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Toto ustanovenie je konkretizáciou a prispôbením všeobecného zákazu zneužitia práv pre obchodnoprávne vzťahy s tým, že upravuje i následky výkonu práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, pričom súd takému konaniu neposkytne ochranu (In: Lazar J. a spol., Občianske právo hmotné. 1. zväzok. Druhé, doplnené a prepracované vydanie, Bratislava: IURIS LIBRI, spol. s r. o., 2018, s. 23-26).

34. Ďalej vo všeobecnosti súd uvádza, že akákoľvek zmluva je dvojstranným právny úkonom, pričom ako vyplýva i zo samotného znenia tretej časti, druhej hlavy, druhého dielu Obchodného zákonníka, tento upravuje len niektoré ustanovenia o právnych úkonoch, a preto je v súlade s ustanovením § 1 Obchodného zákonníka potrebné aplikovať ustanovenia občianskeho práva. Súd konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 34 Občianskeho zákonníka je právny úkon prejavom vôle smerujúcim najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmito prejavmi vôle spájajú. V ďalšom zákonodarca stanovil kvalitatívne požiadavky, ktorých splnenie je nevyhnutné, aby bol právny úkon považovaný za platný. Následne prostredníctvom negatívneho vymedzenia obsiahnutého v § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka zákonodarca stanovil, že právny úkon je neplatný: ak nebol urobený slobodne vážne určite alebo zrozumiteľne; ak jeho predmetom je nemožné plnenie; ak ten kto ho urobil,

nemal spôsobilosť na právne úkony; ak bol realizovaný osobou konajúcou v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento úkon neschopnou. Súd zároveň poukazuje, že v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, neplatným je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

35. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom. Dobré mravy sú preto meradlom hodnotenia konkrétnej situácie odpovedajúcej všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti v súlade so všeobecnými zásadami morálky demokratickej spoločnosti. Pokiaľ ide o úvahu súdu o tom, či výkon práv a povinností je v rozpore s dobrými mravmi, úvaha súdu musí byť podložená konkrétnymi zisteniami v konaní. Pojem dobré mravy je ďalej časovo (plynutím času podlieha zmenám) a miestne podmienený. Na prípady rozporu s dobrými mravmi súd prihliada z úradnej povinnosti, ich danosť sa zisťuje podľa konkrétnych okolností prípadu.

36. V súlade s vyššie uvedeným súd ďalej konštatuje, že poctivý obchodný styk je v porovnaní s pojmom dobré mravy pojmom užším, pričom aj pre obchodné záväzky je v dôsledku ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka aplikovateľné pravidlo o rozpore s dobrými mravmi a následná sankcia neplatnosti právneho úkonu. Pod pojmom zneužitie práva je potrebné rozumieť prekročenie rozsahu oprávnenia, rozpor s cieľom, ktorý právna norma na výkon práva určuje (resp. ktorý výkonom sleduje) a tým bezdôvodný zásah do práv a právom chránených záujmov iných subjektov. Zákaz zneužitia práva ako princíp súkromného práva má napomôcť optimalizácii súladu záujmov rôznych subjektov a tým dosahovaniu cieľa súkromného práva (In: Patakyová M. a spol., Obchodný zákonník. Komentár. 4. vydanie, Bratislava: C. H. Beck, 2013, s. 1057-1058).

37. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie ako i jeho príloh dospel k záveru, že tento návrh je nedôvodný, pričom súd neprijal argumentáciu povinného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie z dôvodu uzatvorenej zmluvy o predaji podniku, ktorú pre účely tohto exekučného konania súd považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, ako i z dôvodu, že súd túto zmluvu považuje za neplatný právny úkon pre účelové obchádzanie zákona, pričom takýmto konaním povinného došlo k zjavnému zneužitiu práva v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka. K tomu súd uvádza i nasledovné: Povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie argumentoval tým, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o predaji podniku medzi ním a spoločnosťou R. I. T..I..N., S.: XX XXX XXX, a preto nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto exekučnom konaní. Z verejne dostupného obchodného registra súd zistil, že jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti R. I. T..I..N. bol v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy výlučne povinný. Z uvedeného je tak zrejmé, že povinný ako fyzická osoba J.. Y. Y., advokát na jednej strane uzatvoril zmluvu o predaji podniku, kde na druhej strane vystupovala obchodná spoločnosť, v ktorej výlučnú majetkovú účasť mal v tom čase povinný, pričom tento bol súčasne i štatutárnym zástupcom uvedenej spoločnosti. Súd vzhľadom na uvedené má za to, že povinný pri uzatváraní predmetnej zmluvy nepostupoval v súlade s reálnym účelom zmluvy o predaji podniku tak, ako zákonodarca plánoval (teleologický výklad) jej vymedzením v ustanovení § 476 a nasl. Obchodného zákonníka, ale (povinný) svojím konaním zneužil uvedené právo za účelom znemožnenia, resp. zhoršenia možnosti uspokojenia svojich veriteľov, v tomto exekučnom konaní oprávnených, pričom týmto právnym úkonom obchádzajúcim zákon sa snažil zbaviť svojho záväzku. Zároveň súd dospel k záveru o zjavnom zneužití práva v súlade s vyššie uvedeným i vo vzťahu k tej skutočnosti, že takýmto uzatvorením zmluvy o predaji podniku sa povinný snažil zbaviť svojej zodpovednosti za záväzok voči oprávneným, keďže ako fyzická osoba by zodpovedal za svoje záväzky celým svojím majetkom, avšak v podstate pri zmene osoby dlžníka v dôsledku uzatvorenia zmluvy o predaji podniku, by sa možnosť uspokojenia oprávnených obmedzila/zamedzila, resp. zhoršila tým, že prípadná obchodná spoločnosť, ktorá by mala tieto záväzky voči oprávneným plniť, zodpovedá síce celým svojím majetkom, ktorého hodnota však nemusí pokryť celú hodnotu záväzku, čomu svedčí fakt, že v zmysle verejne dostupných účtovných závierok predmetná obchodná spoločnosť sa v prípade nadobudnutia záväzkov zo zmluvy stáva predĺženou, pričom spoločník tejto obchodnej spoločnosti (jediným spoločníkom v čase uzatvorenia zmluvy bol práve povinný) zodpovedá za záväzky spoločnosti len do výšky svojho nesplateného vkladu. Na podporu uvedeného súd konštatuje, vo vzťahu obchodnej spoločnosti R. I. T..I..N., že táto obchodná spoločnosť vo verejne dostupnej účtovnej závierke za príslušný kalendárny rok predmetnú zmluvu, a teda nadobudnutie tohto záväzku voči oprávneným, ani neeviduje vo svojom účtovníctve napriek tomu, že uvedená povinnosť mu vyplýva z § 17, § 17a a nasl.

zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov. Rovnako, z predloženej zmluvy o predaji podniku vyplýva, že síce povinný ako predávajúci na kupujúceho previedol celý svoj podnik, avšak zo zmluvy vyplýva najmä prevod záväzkov povinného, nakoľko povinný na obchodnú spoločnosť R. I. T..I..N.. previedol najmä svoje záväzky z vykonateľných rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica, záväzok voči tretej osobe vyplývajúci z podanej žaloby (konanie vedené Okresným súdom Banská Bystrica, sp. zn. XXCb/XX/XXXX). Súd konštatuje, že je možné si len ťažko predstaviť, že by akýkoľvek subjekt dobrovoľne vstúpil do záväzkov, z ktorých by nemal žiadny prospech s tým, že naopak z tohto záväzkového vzťahu by mu plynuli len povinnosti. Preto i v uvedenom smere má súd za to, že konanie povinného (uzatvorenie zmluvy o predaji podniku s obchodnou spoločnosťou, ktorej bol jediným spoločníkom a konateľom v čase uzatvorenia tejto zmluvy) nesledovalo účel v zmysle ustanovenia § 476 a nasl. Obchodného zákonníka, ale povinným realizovaný právny úkon práve naopak, obsahom a účelom svojho konania obchádzal zákon, konal v rozpore s dobrými mravmi, čím zasiahol do práv a oprávnených záujmov iných, v tomto prípade oprávnených. Preto súd vyhodnotil povinným predloženú zmluvu o predaji podniku za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, a to i z dôvodu, že týmto právny úkonom povinným nesledoval poctivý zámer, ale zneužitím tohto právneho úkonu sa snažil obchádzať zákon so zámerom zbaviť sa svojich záväzkov voči oprávneným.

38. Aj v prípade, ak by zmluvu o predaji podniku súd neposúdil ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, povinného tvrdenia ohľadom nedostatku pasívnej vecnej legitímácie z dôvodu predaja podniku je potrebné vyhodnotiť aj ako výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Súd v uvedenom smere opätovne uvádza, v súlade s vyhodnotenými dôvodmi neplatnosti zmluvy uvedenými v bode 37. odôvodnenia tohto rozhodnutia, (teda najmä: osobné a majetkové prepojenie medzi povinným ako predávajúcim a spoločnosťou R. I. T..I..N.; konanie povinného, ktorého účelom bolo zbaviť sa svojich záväzkov voči oprávneným; konanie povinného, ktorým sa snažil zmať/zhoršiť možnosť vymoženía pohľadávky oprávnených, keďže uvedená obchodná spoločnosť by sa stala v dôsledku uzatvorenia zmluvy stala predĺženou; spoločnosť R. I. T..I..N.. predmetný záväzok (ktorý je predmetom výkonu v tomto exekučnom konaní) vo svojej, verejne dostupnej účtovnej závierke za príslušný rok ani neviduje), že povinný svojím konaním (uzatvorením zmluvy o predaji podniku) nesledoval cieľ určený právnou normou (§ 476 a nasl. Obchodného zákonníka), ale sa snažil v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku realizovať výkon práva tak, že účelovým uzatvorením zmluvy o predaji podniku sa zbaví svojich záväzkov voči svojim veriteľom - oprávneným, a teda taký výkon práva povinného právnou ochranu nepožíva, a súd túto (právnou ochranu) preto povinnému neposkytol.

39. Súd v súlade s vyššie uvedeným preto záverom uvádza, i na základe preskúmania namietaných skutočností, exekučného titulu, návrhu povinného na zastavenie exekúcie, vrátane jednotlivých príloh, vyjadrenia oprávneného a ostatných dôkazov, že povinným predložená zmluva o predaji podniku je absolútne neplatným právny úkonom, ako i výkonom práv v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktorý nepožíva právnou ochranu, kedy vzhľadom na uvedené povinnému svedčí pasívna vecná legitímácia, a preto možno konštatovať, že povinný vo svojom návrhu neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie o zastavení exekúcie. Tvrdenia povinného uvedené v návrhu na zastavenie exekúcie preto nie sú dôvodmi postačujúcimi pre rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie podľa platnej a účinnej právnej úpravy, a preto predmetný návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu, v súlade s § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, zamietol (I. výrok).

40. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

41. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

42. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

43. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

44. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony

právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

45. Súd povinnému nepriznal nárok na náhradu trov konania nakoľko tento nebol procesne úspešný v súvislosti s rozhodovaním o podanom návrhu na zastavenie exekúcie (II. výrok).

46. Nakoľko si oprávnení náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie neuplatnili, pričom z obsahu súdneho spisu súčasne vyplýva, že oprávneným žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že oprávneným náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nepriznal (III. výrok).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.